

tefekkür aynası

Sayfa Editörü: Ahmet Faruk DEĞİRMENCI

Vakit

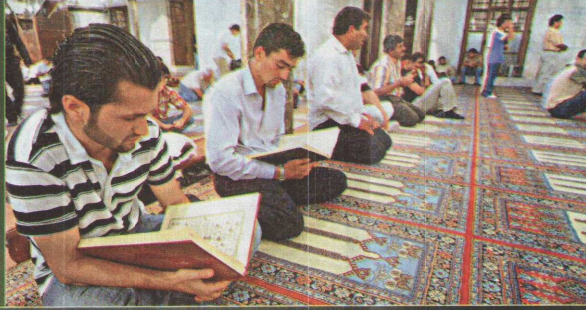
Sayfa ONİKİ12

31 MAYIS 2009 PAZAR

tefekkuraynasi@hotmail.com

Vahyin Dilinden

Biz bu Kur'an'da her türlü örneği farklı farklı şekilde verdik. İnsan tartışmaya her şeyden daha düşkündür. İnsanları doğruluk rehberi geldiğinde ona inanmaktan ve Rablerinden başıştanma dilemekten alıkoyn, kendilerine önceliklere uyguladığımız yasamızın gelmesini ya da azabımızı apaçık görmeyi istemelerinden başka bir şey değildir. Biz Peygamberleri ancak müdeleyici ve uyarıcılar olarak göndeririz. İnkâr edenler hakkı ortadan kaldırmak için batılı savunuyorlar. Onlar ayetlerini ve uyarıdıkları kitabı alaya alıyorlar! 54-55-56 (Kehf)

Allah Rasûlü'nden

Peygamber Efendimiz Buyuruyorlar ki: "Allah ilmi, insanlardan zorla sökülmür. Fakat ilmi, ulemayı almakla kaldırı. Nihayet tek bir âlim bırakmayınca, halk cahilleri kendine reis yapar. Bunlara meseleler sorulur, onlar da ilimsiz fetva verirler. Böylece, hem kendileri saparlar, hem de başkalarını dalâlete sürüklerler."

Günün Sözü

Seni sende olmayan meziyetlerle öven kimsenin, öfkeli olduğu zaman da sende bulunmayan kötülüklerle yereceğini aklından çıkarma. İmâm-ı Şâfiî

Peygamber Efendimiz'in Hayatından

"Yâ Ebubekir! Ben bir aynayım..."

Bir deyim vardır; "Bakar kör" diye. Kur'an, Hz. Peygamber'i işte böyle bir vasfa sahip insanlardan uzak durmaya ve insan fıtratını kabule yakın olduğu yolu tutmaya çağırıyor: "Onlara yol göstermeleri için yalvarırsanız, işitmeyiz; sana baktıklarını sanırsın, oysa görmeyiz. Sen, insan fıtratını kabule yakın olduğu yolu tut; iyi olanı emret; bilgisiz kalımları seçerler kendi hâllerine bırak." (Araf/198-199)

Ayet, müşriklerin Hz. Peygamber'e baktıklarını konu edinmekte ve bu baktıklarını basiret üzere olmadıklarını, onların Hz. Peygamber'i gerçek manâda görmediklerini vurgulamaktadır. Eğer onlar Hz. Peygamber'i gerçek anlamda görebilirdi olsalardı, zaten müşrik olmazlardı. Onlar Hz. Peygamber'i sadece Muhammed b. Abdullah veya Ebû Tâlib'in yeğeni olarak görüyorlar; bu nedenle de zülmeden nûra, karanlıktan çıkıp aydınlığa girmezler. İşte İslamiyet'in ilk yılları... Mekke'de bir yıl geçince Hz. Muhammed ile Hz. Ebû Bekir yan yana yürüyorlar. Ay ışığı Hz. Peygamber'in yüzüne vurmuş. Hz. Ebû Bekir, seyrettiği bu güzelliğe karşısında kendini tutamıyor ve gönlü dille gelerek: "Ne kadar güzelsin yâ Muhammed!" diyor. Efendimizin Hz. Ebû Bekir'e verdiği cevap, "Doğru söylersin" oluyor.

Bunu duyan Ebû Cehil de, bir başka gün hasedinden Hz. Peygamber'in önüne çıkarak, "Ne kadar çirkinsin yâ Muhammed!" diyor. Efendimiz ona da, "Doğru söylersin" karşılık veriyor. Bu karşılık üzerine Hz. Ebû Bekir hayretle soruyor: "Ya Rasûlallah! Ben, güzelsin dedim; doğru söylersin, dedin. O inanmayan, çirkinsin dedi; ona da aynı şeyi söylediniz. Bu nasıl olur?" Hz. Peygamber şöyle cevap verir: "Ya Ebû Bekir! Ben bir aynayım. Bana bakan orada kendini görür. Nasıl ki, sen güzeldin, güzelliğini gördün. O ise çirkindi ve çirkinliğini seyretti bende. Sonuçta ikiniz de doğru söylediniz gerçekten."

BİLGİ NOTLARI

Riya...

Resûlullah (s.a.v.) Efendimiz: "Bu ümmet, âhiret amelini dünya için yapmadıkları müddetçe, dinde parlamak ve yükselmek ve beldelede güçlü olmak ile meşguldür. Kim ki âhiret amelini dünya menâfâsı için yaparsa, Allahü Teâlâ onu kabul etmez ve âhirette onun için hiçbir nasip de yoktur" buyurdu.

Bir kişi Resûlullah Efendimize gelerek: "Ya Resûlallah! Ben bir sadaka veriyorum, onunla Allah'ın rızasını istiyorum ama benim için hayrî şeyler söylenmesini de seviyorum" dedi. "...Her kim Rabbinde kavuşmayı arar ederse, salih amel işlesin ve Rab'ine yaptığı ibadete kimsesi ortak etmesin! Âyet-i cefâsı nazı oldu." (Kehf, 110)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurdu: "Melekler kullardan bir kulum amelini Hz. Allah'ın dilediği yere gelinceye kadar yükseltir ve amelini çok bulur ve teziye ederler. Hz. Allah onlara: 'Siz kulumun amelini muhafaza edersiniz, ben ise, içindeki şeyleri murakabe ederim. Bu kulum amelini benim için ihlâs ile yapar. Bunun adını da liliyyin'e -cennetliklerin içine yazın.' Buyurur. Bu haber Hz. Muavveyye (r.a.) gelince çok ağlamış ve 'Sadakallahü ve Resûlühü! Allah ve Resûlü sadık oldu, doğru söylediler de' diye, şu âyet-i cefâ ile okudu:

"Kim sadece dünya hayatını ve zıynetini isterse, biz öylelerini, amelini karşılığını burada tamamen öderiz. Bu hususta onlara cimrilik yapılmaz. Bunlar öyle kimselerdir ki, âhiret kendilerine atışan başka bir şey yoktur. Yapılan bütün amel orada boşa gidecek. Zaten bütün yapmış oldukları şeyler boştur." (İhd, 15-16) "Bunlar öyle kimselerdir ki, azabın kötüsü kendilerindir. Âhirette en ziyade hüsrana uğrayacak olanları bunları ta kendileridir." (Necm 5)

Kitab-ı Cihânnümâ

Benim nezdime kıyıcı olan insanlar değildi; bilâkis asıl kıyıcı olan, insana musallat olan boş inançları, temelsiz düşünceler, hakikatsiz düşünceler, genel geçer şablonlardı. Kıyıcı olan sloganlardı. Düşünce için, düşünme için, en önce düşüncemsî'den sınılmak gerekiyordu. Düşünüyormuş gibi yapmaktan uzaklaşmak, düşünüyormuş gibi yapanların ürettikleri lâf salatalarından kaçmak gerekiyordu.

Rabbimiz!
Kalplerimize
İslâm nurunu
bahşeyle

Ey Rabbimiz! Ettiklerimize binlerce teberru olsun. Günümüz çoktur ama, Senin rahmetin de her şeyi aşkındır, her şeyi kuşatmıştır. Rahmetin gazabını geçmiştir. Bize rahmetle muamele et.

Ey Rabbimiz! Bazi yüzlerin ağrı, bazi yüzlerin kararacağı günde; bazi yüzleri ak, göçümleri pak olan, sevilir Resûlünün bayrağı altında toplanan mesut insanlar zümresine kat. O'nun yanında Cennete girmeyi, Senin mübarek Cennetini görmeyi, Senin dostlarına komşu olmayı ve en büyük makam olan rızâna ulaşmayı nasip et.

Ey Rabbimiz! Mülkün sahibi Sensin. Dilediğini ver, dilediğini alırsın. Dilediğini az, dilediğini zeli edersin. Bütün hayırlar, iyilikler Senin elindedir. Sen her şeye Kâdîrsin, Sen lütfedersin, bize dünyada ve âhirette iyilikler ver.

Ey Rabbimiz! Bizim ve çocuklarımızın kalplerimize İslâm nurunu, Kur'an

hidayetini bahşeyle. Bütün soyumuz İslâm'a ve Kur'an'a bağlı insanlar eyle. Hepimiz Müslüman olarak yaşat. Bizi dünya ve âhiret mutluluğuna nâil et.

Ey Rabbimiz! Haabın Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve selam) yüzü suyu hürmetine, Müslümanların kalplerinde her türlü aykılık tohumlarını gider. Bizi aşhab-ı kiram gibi birbirine dost ve birbiri için yaşayan insanlar eyle.

Ey Rabbimiz! Rahmetinle; bizi bütün korku ve belalardan kurtar. Bütün ihtiyaçlarımızı gider, günahlarımızı temize, bizi katinkinde en yüce derecelere çıkar. O rahmetin hümetine hayatta iken de öldükten sonra da düşümlübecik bütün hayırları en yücüne ulaştır.

Ey Rabbimiz! Bizi, hocalarımızı, ana-babamızı, Kur'an ve iman hizmetinde çalışan kardeşlerimizi, eşlerimizi, çocuklarımızı, akrabalarımızı, dedelerimizi, mü'min dostlarımızı iyi kullannırla birlikte cennetine koy.

19-20 yaşlarındayken Cennat-ı Hakîk'e şöyle dua etmişim: "Ya Rabbi, hamâlini dahi razıyım yeter ki bana kitaplar yaksın. Kitaplara ilgili bir işle çalışmayı nasip et!"

Bazan bu duam genç kitapsever dostlara aktarın, sonra da ilâfite etmek amacıyla şöyle derim:

— Cennat-ı Hakîk bu duam biraz fazla ciddiye alınmış olmalı ki ömrümlü değil öyle kitapları yakın olmak, bizzat kitapları içinde geçirdim. O yıllar, Efendimiz(s.a)'ın o mübarek sözünü öğrendiğim yıllardı.

Bedevinin biri gelir ve Efendimiz'e "Cennette su olacak mı, bu olacak mı?" diye sormaya başlar. Efendimiz 'elbette' deyip Bedevîye tek tek olumlu cevaplar verir.

En nihayet Bedevî der ki:

— "Ey Allah'ın Elçisi! Cennette benim san tüylü devem de olacak mı?"

Efendimiz tebessüm eder ve "Hiç kuşkun olmasın" der, — "Cennette senin o san tüylü devem de olacak!"

Alimlere rahmet olarak gönderilmiş Elçî'nin bu mübarek vaadini öğrenince, ben de o genç yaşlarımda şöyle la-hayül etmişim: Cennette o Bedevî'nin san devesi bile olacağına göre, Cennete girmem hâlinde ben de niçin Cennat-ı Hakîk'ten bana dünyada yazılmış bütün kitapları bulundukça kocaman bir kütüphane İhsan etmesini dilemiyeydim? Eh tabii ben bu talebinin yanısıra bir de bütün dünya dillerini öğrenilime kolaylığının tarafına bahşedileceğini düşledim. Sonuç bir yaşam. Dilediğime kitap okuyabileceğim fırsat. VE dünya kitaplığı'nın içindeyim.

Vir vı yok. Dir dir yok. Kitabin düşünman yok. Ateş, su, fare ve...

Yunus'un mertebesine çıkmak ne mümkün! Her ne kadar "bırak; ev ile birkaç hür" umrumda değildi ama, Cemalullah'tan maada, o yıllarda hayaliyle yapıp tuttuğum resâde seçili

Kitap'tı. el-Kitab. Kitaplar. Yakkışık otuz yıl boyunca neredeyse gözümü kırpmaksızın tüm gezerdim, tüm hücrelerimi paylaşmışım kitaplar.

Kütüphanemdeki her kitabın bir öyküsü var, binlerce hüznünlü öykü. Hiç mübalağa etmiyorum, bazen tebessüm ettiğim, bazen iç sızlatan binlerce öykü. Vuslat hikâyeleri. En acısı bir de firak! Ayırış, kaybediş öyküleri.

Cemil Meriç ne güzel söyler, "İnsanlar kıyıcıydılar, kitaplara sığındılar!"

Benim nezdime kıyıcı olan insanlar değildi; bilâkis asıl kıyıcı olan, insana musallat olan boş inançları, temelsiz düşünceler, hakikatsiz düşünceler, genel geçer şablonlardı.

Kıyıcı olan sloganlardı. Düşünce için, düşünme için, en önce düşüncemsî'den sınılmak gerekiyordu. Düşünüyormuş gibi yapmaktan uzaklaşmak, düşünüyormuş gibi yapanların ürettikleri lâf salatalarından kaçmak gerekiyordu.

Hakkatın peşinde her zekânın yolu önce kitaplardan geçmek zorunda. Kitaplardan ve kitapçılarından... Yoklamak için. Hakkatı orada mı diye... içinde hikmet var mı, yok mu diye... Neredesin ey hakikat diye diye... Vahid yoklamak için. Kitabı sevmeyenim bilgiyi sevebileceğini inanmadım hiç. Evinde kütüphanesi, elinde kitabı olmayan ilim adamlarını ciddiye almadım. Dertli, aşkı, sevdası olmadığı hâlde evi, eli, cebi dolu olanları da.

Bilgiyi seven kitaba da severdi çünkü. Kitapçıya da. Yayıncıya da.

Kitapları da sevdim bu yüzden. Yayıncıları da. Nitekim okuduğunuz bu yazının duygu da tamimadım bir yayıncının, adını bile yeni öğrendiğim bir kitap dostunun o şayan-ı hayret emeklerinden haberdar olunca kalbimi sarmaya, sarmalamaya başladı.

Kitabın o güzelliği kokusu yine başımı döndürmüştü. Hakkaten ser'im bir hoş olmuştu. Kitabın tadıyla bile değil, kokusuyla.

Masamini üstünde kocaman bir kitap duruyor. Aziz dostum Ali Saydam göndermiş:

Kitab-ı Cihannümâ. Evet, Kitâp Cihânnümâ'nın 1648'de yazıldığı, İbrahim Müteferrika'nın küçük ekleme 1732'de bastığı o ünlü Cihannümâ. Elimdeki 1575 no'lü nüsha, hem de imzalı bir sertifikayla belgelenmiş olarak. Boyut Yayın Grubu'nun nezrettiği bu devâsa eser, bir kitap sevdalısının takdirine şayan dinleştirmenin ürünü. Bülent Özkan'ın.